

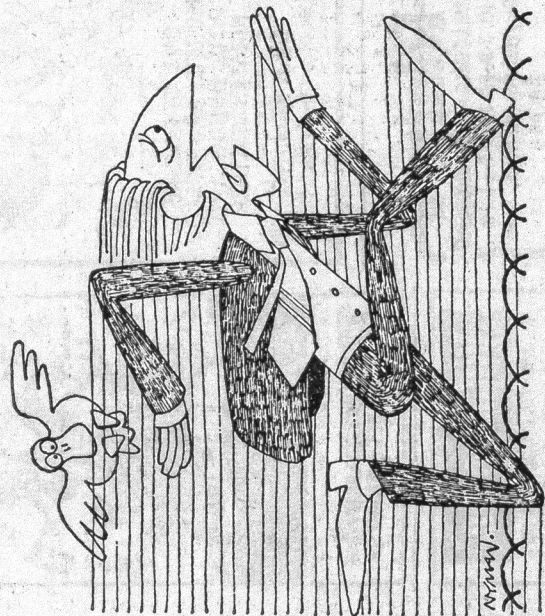
Møde med en motionsløber

Jeg sad på en bænk i Ørstedsparken og var ved at tænde en cigaret da en motionsløber i blå træningsdragt kom drønende forbi så gruset fløj op ad buksevenene. Et øjeblik efter, da min cigaret var tændt, kom en anden — ikke i træningsdragt, men i jakkesæt, en fyrreårig mand der mere virkede som om han var på vej hjem fra kontoret. Han satte sig på bænken ved siden af mig og dryppede af. Vi faldt i snak, jeg kom til at tænke på hvordan motionsløbernes antal var steget år for år (da jeg var barn var der altid kun een stæsende gathing i det grønne, og nu er der hundreder i Dyrehaven

i hver søndag og snesevis selv i parkerne) — så jeg kom til at spørge ham hvordan han blev motionsløber, og han fortalte mig hvorfor: Det var på grund af et skænderi med hans kone.

Det havde trukket sammen hele dagen (sagde han), det var bare en af den slags dage hvor næsten alt går skævt eller bliver misforstået mellem to mennesker, og sent ud på eftermiddagen brød det ud og løs, der var båtående bilhorn og storby-støv-sol til alle sider, stemningen var hektisk og de kunne ikke længere beherske sig — de blev dramatisk uvenner midt på gaden og gik demonstrativt hver sin vej. Hun gik ind i Østre Anlæg, og han gik hjem.

Og så, sagde han, så snart han var kommet ind og havde smidt sine satans tunge tasker og var lige ved at sætte sig ned

Tegning: Peder Nyman

og lægge en plade på grammo-fonen, så indså han hvilken aggressiv abe af en imbecil idiot han havde været, og så så der løb han ned. Han løb hele anlægget igen.

nem et par gange, sti op og stiened, mens hans hjerte hamrede. Han så på de boldspilende børn med morderiske blikke, han hoppede på et ben tværs over mødre med barnevogne og han efterlod ældre herrer og snadrende ænder lige forbløffede mens han racede afsted, rasende over sin idioti — som om hun ikke var det vigtigste i verden for ham, hun der ...

Han løb og løb der mellem træerne, langs med legepladserne og den tætte trafik på eftermiddagsvejene, over broer som beton, gres som grus, og videre ind igennem Botanisk Have og den rundt et par gange. Havebetjente og forbipasserende anså ham tydeligvis for gal, men han skulde finde hende. Han løb over en time uden at se fjerneste glimt af hende, råbte uden at få svar, forestillede sig alt hvad der kunne være sket i mellemtiden. Det flimrede for ham.

Så løb han hjem igen for at checke, lige pludselig rasende på hende. Her havde han løbet og løbet og hvad havde hun gjort, og hvis hun nu ikke var hjemme, så skulle han søge ... Det var hun ikke. Han gik op og ned ad gulvet i rasende fart og traskede tæp-

Dan Turell i byen

pet i småstykker og sprang op mod loftet og brølede bavianisk: 'Kom så!' til væggene.

To minutter efter kom hun. Alt var OK efter endnu to, og fem minutter efter lå de og elskede.

Og næste dag var det så hun fortalte ham at hun syntes han havde været en helt anden den aften, meget mere vital, der havde været en helt anden glød og energi i ham.

Så — sagde han — jeg lærte sgu noget af det, og det er den eneste gang jeg har lært noget af et skænderi. Men siden den dag har jeg været fast motionsløber.

Og så løb han videre — formentlig hjem til hende.